

PALESTINA, ANY ZERO

Palestina, allò que encara avui s'anomena oficialment Entitat Palestina, començarà a ser una realitat tangible a partir del mes que ve. El dia 20 de gener de 1996 els ciutadans de la Cisjordània, Gaza i Jerusalem-Est escolliran per sufragi universal directe un parlament autònom, el Consell Palestí, i el president de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), el cap de l'executiu. Segur que no s'acabaran aquí els problemes, ni la lluita per la sobirania, perquè aquesta Palestina disminuïda s'haurà de continuar afermant en dures negociacions amb Israel i amb grans dosis de creativitat i de treball propis.

El Cap d'Any jueu del 5756 serà per a la història, de la manera més exacta, el començament del que podem considerar l'any zero de la Palestina contemporània.

Poques hores abans de començar aquest 5756, és a dir el 24 de setembre proppassat, el president de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), Yasser Arafat, amb els 432 folis dels acords d'autonomia sota el braç, desitjava en públic i en hebreu a qui aleshores era ministre d'Es-trangers israelià, Shimon Peres: *Xana Tova!* (Bon Any).

Tots dos, satisfets però exhausts, eren al balneari de Taba, al Sinaí, i culminaven gairebé dos anys d'ardues negociacions, rematades amb una marató de vuitanta hores ininterrompudes de converses a la vora de la Mar Roja, en territori egipci.

Des d'aquell dia ha plogut molt, però ni tan sols la tempesta que va desfermar l'assassinat del primer ministre israelià, Yitshaq Rabin, a mans d'un fanàtic jueu no ha aconseguit de desviar els dos protagonistes dels acords del camí que allà s'havien marcat: la retirada israeliana dels principals nuclis de població palestina de la Cisjordània per ampliar-hi l'autonomia inaugurada a Gaza i Jericó, a fi de permetre la convocatòria de les primeres eleccions lliures per a escollir els vuitanta-dos membres del Consell Palestí (el parlament) i el president de l'ANP.

Els comicis, finalment, seran el 20 de gener, en dissabte, tal com volia l'ANP, perquè és el dia de descans jueu, quan menys colons israelians hi ha fora dels seus assentaments de la Cisjordània i Gaza.

L'autonomia afecta uns dos milions de persones, els anomenats palestins de l'interior: més d'un milió a la Cisjordània, uns 800.000 a Gaza, i uns 160.000 palestins que viuen a Jerusalem-Est: un èxit dels negociadors d'Arafat, després d'una dura oposició d'Israel, que es va anexionar aquest sector de la ciutat l'any 1980, malgrat que la majoria d'habitants eren àrabs.

Tots els palestins de més de divuit anys que visquin a la Cisjordània, Gaza o Jerusalem-Est tindran dret a votar, si bé aquests últims hauran de fer-ho per correu i, en cas que optin a un càrrec, només podran inscriure-s'hi si es domicilien fora dels límits administratius de la ciutat.

En total hi ha uns 1.200.000 electors potencials, dels quals ja n'hi ha inscrits més d'un milió. El cens definitiu se sabrà el dia 30, i aquest mateix dia començaran les tres setmanes de campanya electoral.

Hi ha un sector de la població, sobretot entre la gent més polititzada, que és molt crítica, en general, respecte a tot el procés de pau entre l'OAP i Israel, i que s'oposa especialment als acords d'autonomia, que consideren una claudi-

el savi

Sap nedar, el porc senglar?

De qui és el mico d'«Amis del Mono»?

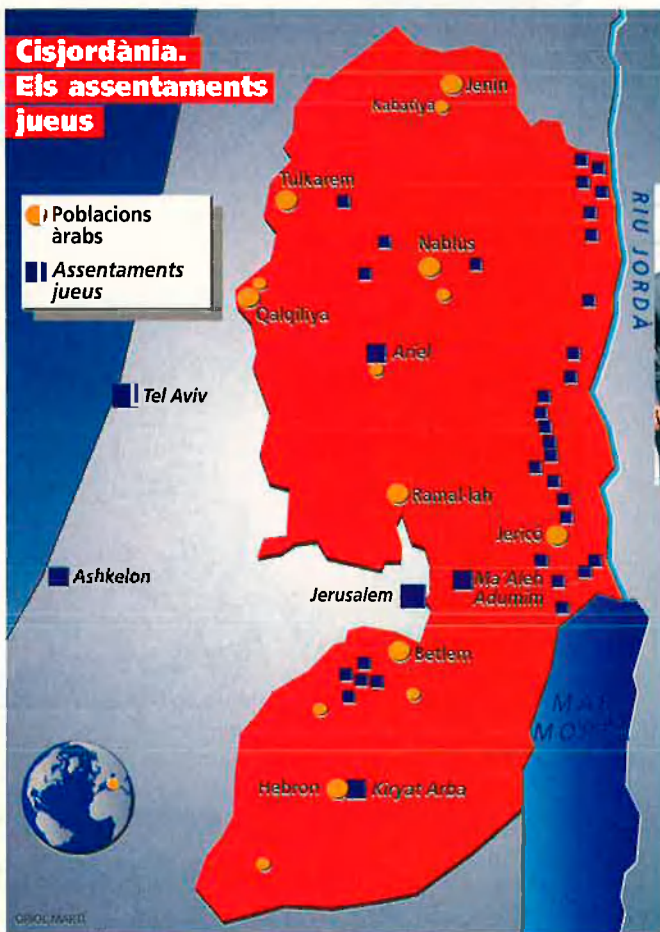

Rentariéu la roba amb cendra?

ciació. Per ells n'és el principal culpable Yasser Arafat, que també acusen d'haver-se instal·lat en l'autocràcia des que va arribar a Gaza per dirigir l'autogovern palestí, l'1 de juliol de l'any passat.

A que ests sectors, vinculats sobretot a l'extrema esquerra i a l'islamisme, no se sap encara quin percentatge electoral arribarien a obtenir, si és que finalment participen en els comicis. El que és de

preveure és que el dia D la gent votarà en massa, malgrat les crides al boicot electoral que hi pugui haver. I és que la immensa majoria dels palestins frisa per anar a les urnes, per decidir alguna cosa sobre el seu futur, per oblidar, ni

Rabin i Arafat. El 13 de setembre de 1993.

que sigui durant un dia, els vint-i-vuit anys llargs d'ocupació militar israeliana.

Hi ha en circulació algunes enquestes. La més contrastada és la que va encarregar la Comissió Europea, que dona a al-Fatah, de Yasser Arafat, d'un 60% a un 65% dels vots. La resta, se'ls repartirien, gairebé a parts iguals, els grups nacionalistes d'esquerra vinculats a l'OAP i els moviments islamistes. La situació, doncs, no canviaria gaire respecte a l'actual estat polític, però oficialitzaria l'oposició i dificultaria les arbitrarietats que ja s'han detectat en l'exercici del poder autònom.

Joan Roura

D'Oslo a Taba

Heus ací les dates principals del procés de pau que israelians i palestins van iniciar a partir del marc establert per la Conferència de Madrid sobre la pau al Pròxim Orient, l'octubre del 1991.

13 setembre 1993. Després de molts mesos de negociacions secretes entre representants israelians i palestins a Oslo, Rabin i Arafat protagonitzen una encaixada històrica a la Casa Blanca, a Washington, en la cerimònia de la signatura de la Declaració de Principis sobre l'autonomia palestina.

13 octubre 1993. La Declaració de Principis entra en vigor. Israel i l'OAP inicien a Taba les negociacions sobre la retirada de l'exèrcit israelià, començant per Gaza i Jericó.

25 febrer 1994. Un colon israelià mata vint-i-nou fidels palestins mentre pregaven a la mesquita d'Hebron. Se suspenen les converses durant un mes. Israel allibera nou-cents presoners palestins.

29 abril 1994. Israel i l'OAP clouen a París un acord econòmic basat en els principis del lliurecanvi.

4 maig 1994. Israel i l'OAP signen al Caire un acord sobre la retirada israeliana de Gaza i Jericó i l'establiment d'un règim d'autonomia palestina.

18 maig 1994. Uns cinc mil policies palestins comencen a desplegar-se a Gaza i Jericó. L'exèrcit israelià es replega als voltants dels assentaments israelians de Gaza, que es mantindran sota el seu control.

1 juliol 1994. Yasser Arafat torna a Palestina, després de vint-i-set anys d'exili, i s'instal·la a Gaza.

13 juliol 1994. Passa, sense respectar, la data prevista per a l'elecció d'un Consell Palestí de l'Autonomia. L'exèrcit israelià ja s'hauria d'haver retirat de les principals ciutats palestines de la Cisjordània.

29 agost 1994. Israel accepta de transferir a l'Autoritat Nacional Palestina

(ANP) les competències d'educació, sanitat, fiscalitat, turisme i afers socials.

22 gener 1995. Després d'una tanda d'atemptats de grups islamistes palestins, en què moren més de cinquanta israelians, les negociacions es tornen a suspendre durant un mes i es tanquen els passos amb la Cisjordània i Gaza.

11 agost 1995. Acord parcial entre Israel i l'ANP a Taba sobre l'extensió de l'autonomia a la Cisjordània.

24 setembre 1995. Israel i l'ANP tanquen a Taba un acord sobre l'extensió de l'autonomia a la Cisjordània i la retirada parcial de l'exèrcit israelià per poder fer les primeres eleccions palestines democràtiques. L'acord és signat solemnement a Washington el dia 28 del mateix mes i preveu la fi de l'ocupació militar per al 28 de març de 1997. Totes dues parts es comprometen a arribar a un acord sobre l'estat definitiu de totes les zones, inclosa Jerusalem, abans del maig del 1999.

J. R.